

Οι οφθαλμοί μου είναι επί πάσας τας οδούς αυτών

*«Θέλω επαναφέρει
αυτούς πάλιν εις την γην
αυτών, την οποίαν
έδωκα εις τους πατέρας
αυτών. Ιδού, θέλω
αποστείλει πολλούς
αλιείς, λέγει Κύριος...και
μετά ταύτα θέλω
αποστείλει πολλούς
κυνηγούς και θέλουνσι
θηρεύσει αυτούς από
παντός όρους και από
παντός λόφου...Διότι οι
οφθαλμοί μου είναι επί
πάσας τας οδούς
αυτών.»*
— *Ιερεμίας 16:15-17*

ΦΕΤΟΣ σηματοδοτείται η 75η επέτειος από την επανίδρυση του Ισραήλ ως έθνους το 1948. Στην εναρκτήρια περικοπή της προφητικής Αγίας Γραφής, ο Κύριος εξηγεί ότι θα στείλει «ψαράδες» για να δελεάσουν και μετά «κυνηγούς» για να εξαναγκάσουν τον λαό του Ισραήλ να επιστρέψουν στη γη που δόθηκε «στους πατέρες τους». Εξηγεί επίσης ότι, στέλνοντας τους ψαράδες και τους κυνηγούς στον λαό του, θα ήταν επειδή τα μάτια του ήταν «επί πάσας τας οδούς αυτών».

Η συνέπεια αυτής της προφητείας είναι ότι ο Θεός

θα επέτρεπε να έρθουν πολλές εμπειρίες στο λαό του κατά το τέλος της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου, συμπεριλαμβανομένων πολλών δοκιμασιών. Αυτή η ταλαιπωρία δεν θα ήταν απόδειξη της δυσμένειά του, αλλά μάλλον ως απόδειξη της εύνοιάς του στο να διαμορφώσει τις περιστάσεις τους με τέτοιο τρόπο ώστε να στρέψουν τα πρόσωπά τους προς τη γη της επαγγελίας.

Η ιστορία μας δείχνει λοιπόν ότι αυτό το «κυνήγι» ολοκληρώθηκε από τους διωγμούς υπό τη Ναζιστική Γερμανία, με τις οποίες οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ευρώπη κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Μερικοί μπορεί να αναρωτηθούν, εάν η εύνοια του Θεού ήταν το αποτέλεσμα των γεγονότων που τελικά τους έφεραν πίσω στη γη τους, γιατί οι Εβραίοι βίωσαν μια από τις πιο σκληρές περιόδους διώξεων στη μακρόχρονη ιστορία τους; Διαβάζουμε: «33 Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, εξάπαντος εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω θέλω βασιλεύσει εφ' υμάς. 34 Και θέλω σας εξαγάγει εκ των λαών και θέλω σας συνάξει εκ των τόπων, εις τους οποίους είσθε διεσκορπισμένοι, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω. 35 Και θέλω σας φέρει εις την έρημον των λαών και εκεί θέλω κριθή με σας πρόσωπον προς πρόσωπον· 36 καθώς εκρίθην με τους πατέρας σας εν τη ερήμω της γης Αιγύπτου, ούτω θέλω σας κρίνει, λέγει Κύριος ο Θεός. 37 Και θέλω σας περάσει υπό την ράβδον και θέλω σας φέρει εις τους δεσμούς της διαθήκης.» — Ιεζ. 20:33-37

Σύμφωνα με αυτή την προφητεία, οι Ισραηλίτες επρόκειτο να εξαχθούν από τις χώρες όπου διέμεναν με αυτό που περιγράφεται ως «θυμός του Κυρίου». Επιπλέον, η προφητεία του Ιεζεκιήλ δηλώνει ότι κάνοντας αυτό θα κυβερνούσε τον λαό του. Αυτά θα ήταν σημάδια ότι η θεϊκή εύνοια επέστρεφε τώρα σταδιακά σε αυτούς. Η παραβολή που χρησιμοποιείται σε αυτή την προφητεία μας δίνει την κατάλληλη κατανόηση. Λέει: «Και θέλω σας φέρει εις την έρημον των λαών» και πάλι, «και εκεί θέλω κριθή με σας πρόσωπον προς πρόσωπον· καθώς εκρίθην με τους πατέρας σας εν τη ερήμω της γης».

Η εύνοια του Θεού ήταν στον λαό του όταν, στο πρόσωπο του Μωυσή, τους επισκέφτηκε και τους

απελευθέρωσε από τη σκλαβιά τους. Ακόμα κι έτσι, ήταν μια δύσκολη περίοδος για τους Ισραηλίτες στα παλιά χρόνια. Ήταν απαραίτητο για αυτούς να βιώσουν μερικές από τις πληγές που έπεσαν στους Αιγύπτιους για να τους ενθαρρύνουν να ακολουθήσουν τον Μωυσή εξ της σκλαβιάς. Φεύγοντας από την Αίγυπτο, δεν μετακινήθηκαν απευθείας από την Αίγυπτο στη Χαναάν, τη γη της επαγγελίας, αλλά σύντομα βρέθηκαν στην έρημο όπου οι περιστάσεις τους ήταν πιο δύσκολες.

Η προφητεία προείπε μια παρόμοια εμπειρία όταν θα τους έβγαζε έξω από τα έθνη όπου και αν είχαν διασκορπιστεί. Ο ξεριζωμός τους από τα έθνη των Εθνών δεν θα κατέληγε αμέσως σε μια ειρηνική και ασφαλή εγκατάσταση στη γη τους. Αντίθετα, επρόκειτο να υπάρξει μια μακρά εμπειρία στην έρημο, μια εποχή αβεβαιότητας και ανασφάλειας όπως έχουμε δει, ιδιαίτερα στα γεγονότα των τελευταίων εκατό ετών.

Μετά από πολλά σοβαρά προβλήματα, με την απόφαση των Ηνωμένων Εθνών στις 29 Νοεμβρίου 1947, η γη της Παλαιστίνης κατανεμήθηκε, εν μέρει στους Άραβες και εν μέρει στους Εβραίους. Αργότερα, στις 14 Μαΐου 1948, η εβραϊκή προσωρινή κυβέρνηση ανακήρυξε ένα νέο κράτος του Ισραήλ. Είναι ίσως αυτή η κατάσταση που αναφέρεται από τον Προφήτη Ιωήλ σε σχέση με την εποχή που ο Κύριος θα αποκαθιστούσε τον λαό του στη γη τους. Η προφητεία λέει: «Εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρώ εκείνω, όταν επιστρέψω τους αιχμαλώτους του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, θέλω συνάξει έτι πάντα τα έθνη και θέλω καταβιβάσει αυτά εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ, και θέλω κριθή μετ' αυτών εκεί υπέρ του λαού μου και της κληρονομίας μου Ισραήλ, τον οποίον διέσπειραν μεταξύ των εθνών και διεμοιράσθησαν την γην μου.» —Ιωήλ 3:1,2

Ο ΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Από αυτή και άλλες σχετικές προφητείες, καθώς και από το πέραςμα 75 ετών από την αναγέννησή τους ως έθνος, είναι προφανές ότι ο πλήρης σκοπός του Θεού για την αποκατάσταση του Ισραήλ στη γη της επαγγελίας δεν έχει ακόμη εκπληρωθεί. Λαμβάνοντας υπόψη περαιτέρω την προφητεία του Ιεζεκιήλ, σημειώνεται ότι η πρόθεση του Θεού να ξεριζώσει τους Ισραηλίτες από τα έθνη στα οποία ζούσαν ήταν για να έρθουν τελικά «στο δεσμό της διαθήκης».

Αυτό είναι παρόμοιο με τη σειρά των γεγονότων που βίωσε ο αρχαίος Ισραήλ όταν απελευθερώθηκε από τη σκλαβιά στην Αίγυπτο. Εκείνη την εποχή, μεταφέρθηκαν πρώτα στην έρημο και μετά στο δεσμό της Διαθήκης του Νόμου, με τη μεσολάβηση του Μωυσή στο όρος Σινά. (Εξοδος 24:3-8) Η ένταξη των Ισραηλιτών στο δεσμό της υπεσχεμένης «Νέας Διαθήκης» είναι το απόλυτο σχέδιο του Κυρίου στις εμπειρίες μέσω των οποίων τους οδηγεί επί του παρόντος. —Ιερ. 31:31-34

Για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού, οι πικρές εμπειρίες του Ισραήλ τον περασμένο αιώνα βοήθησαν απλώς να υποδείξουν μια αρχή, βασικό στοιχείο της οποίας είδαμε ότι ήταν η παραχώρηση στο Ισραήλ του δικαιώματος να επιστρέψει στη γη των προγόνων του και να δημιουργήσει μια εθνική κατοικία. Έτσι, είναι προφανές ότι οι συναλλαγές του Θεού με τον αρχαίο λαό του ολοκληρώνονται σύμφωνα με τον δικό του σκοπό και στον δικό του χρόνο.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ξεκινώντας από το εδάφιο Ιεζεκιήλ 36:16 και συνεχίζοντας στα κεφάλαια 37, 38 και 39, παρουσιάζονται διάφορες πτυχές των συναλλαγών του Θεού με τον Ισραήλ τη στιγμή της αποκατάστασής τους. Σε αυτά τα

κεφάλαια, ο Λόγος του Θεού δηλώνει τον σκοπό του να τα αποκαταστήσει στη γη της επαγγελίας. Διαβάζουμε: «Διά τούτο ειπέ προς τον οίκον Ισραήλ, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Εγώ δεν κάμνω τούτο ένεκεν υμών, οίκος Ισραήλ, αλλ' ένεκεν του αγίου ονόματός μου, το οποίον εβεβηλώσατε μεταξύ των εθνών, εις τα οποία ήλθετε.» (Ιεζ. 36:22) Στο προηγούμενο εδάφιο, ο Κύριος μας λέει: «Εγώ δεν κάμνω τούτο ένεκεν υμών, οίκος Ισραήλ, αλλ' ένεκεν του αγίου ονόματός μου».

Σε αυτό μας υπενθυμίζεται μια ενδιαφέρουσα πτυχή της συμπεριφοράς του Θεού με τον λαό του. Η σκέψη εισάγεται για πρώτη φορά σε μια προσευχή του Μωυσή, στην οποία αποκαλύπτει την ανησυχία του για τη δόξα του ονόματος του Θεού. Ο Κύριος του είχε πει ότι, λόγω των παραβάσεων των Ισραηλιτών, πρότεινε να τους καταστρέψει όλους και να χτίσει ένα νέο έθνος με τον Μωυσή. —Έξοδος. 32:9,10

Στην προσευχή, ο Μωυσής απάντησε σε αυτό: «Διά τι, Κύριε, εξάπτεται η οργή σου εναντίον του λαού σου, τον οποίον εξήγαγες εκ γης Αιγύπτου μετά μεγάλης δυνάμεως και κραταιάς χειρός; διά τι να είπωσιν οι Αιγύπτιοι, λέγοντες, Με πονηρίαν εξήγαγεν αυτούς, διά να θανατώση αυτούς εις τα όρη και να εξολοθρεύση αυτούς από προσώπου της γης; επίστρεψον από της εξάψεως της οργής σου και μεταμελήθητι περί του κακού του προς τον λαόν σου· ενθυμήθητι τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ισραήλ, τους δούλους σου, προς τους οποίους ώμοσας επί σεαυτόν και είπας προς αυτούς, Θέλω πληθύνει το σπέρμα σας ως τα άστρα του ουρανού· και πάσαν την γην ταύτην περί της οποίας ελάλησα, θέλω δώσει εις το σπέρμα σας, και θέλουσι κληρονομήσει αυτήν διαπαντός.» —Έξ. 32:11-13

Σε απάντηση της προσευχής του Μωυσή, ο Θεός αποφάσισε να μην καταστρέψει τον Ισραήλ. Σε μια άλλη

αφήγηση αυτού του επεισοδίου, μαθαίνουμε ότι ο Μωυσής ζήτησε από τον Κύριο να συγχωρήσει τον λαό του Ισραήλ, και εκείνος απάντησε λέγοντας: «Συνεχώρησα αυτούς κατά τον λόγον σου· αλλά ζω εγώ, και θέλει εμπλησθή πάσα η γη από της δόξης του Κυρίου. Επειδή πάντες οι άνδρες, οι ιδόντες την δόξαν μου και τα σημείά μου, τα οποία έκαμον εν τη Αιγύπτω και εν τη ερήμω, με παρώργισαν ήδη δεκάκις και δεν υπήκουσαν εις την φωνήν μου, βεβαίως δεν θέλουσιν ιδεί την γην, την οποίαν ώμοσα προς τους πατέρας αυτών· ουδείς εκ των παροργισάντων με θέλει ιδεί αυτήν.» —Αριθμ. 14:20-23

Σχετικά με τον καιρό που ο Θεός, με τη μεγάλη του δύναμη, απελευθέρωσε τον Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία, διαβάζουμε: «Και έκαμες εις σεαυτόν όνομα, ως την ημέραν ταύτην.» (Νεε. 9:10) Ο Μωυσής τόνισε το επίμαχο σημείο σε σχέση με τη δόξα του ονόματος του Θεού αναφερόμενος στην υπόσχεση με όρκο που είχε δοθεί στον Αβραάμ σχετικά με τη γη Χαναάν ως αιώνια κτήση αυτού του λαού. Ο Μωυσής ανησυχούσε για το πώς θα μπορούσε να εκπληρωθεί αυτή η υπόσχεση εάν ο Θεός κατέστρεφε τους Ισραηλίτες και στη συνέχεια ίδρυε ένα νέο έθνος.

Ο Μωυσής ένιωθε ότι αν ο Θεός επέτρεπε έτσι σε αυτόν τον λαό να πεθάνει στην έρημο, θα αποδείκνυε είτε την απροθυμία του να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του είτε την αδυναμία του να το κάνει. Ωστόσο, για εκείνον η ικανότητα να συγχωρέσει και να σώσει τον λαό του στην έρημο ήταν μόνο μια προσωρινή σκέψη. (Ψαλμ. 90:4) Εάν ο Θεός επρόκειτο να διατηρήσει τη δόξα του ονόματός του και την ακεραιότητα των υποσχέσεών του κρατώντας αυτόν τον λαό ζωντανό και τελικά δίνοντάς του τη γη της επαγγελίας ως αιώνια κτήση, αυτό θα έπρεπε να εκπληρωθεί σε μεγάλους αιώνες του χρόνου και σε πλήρη αρμονία με όλους τους θεϊκούς του σκοπούς.

Ο εβραϊκός λαός ήταν πάντα μια διωκόμενη μειονότητα. Σχεδόν οποιοσδήποτε άλλος λαός κάτω από παρόμοιες συνθήκες θα είχε εγκαταλείψει την αποφασιστικότητα να συνεχίσει την ταυτότητά του ως λαός και θα είχε αφομοιωθεί από τις μεγαλύτερες, και πιο ευνοημένες, εθνικότητες και φυλές. Η προστασία του Θεού τους κράτησε ανέπαφους ως λαό, αποκαθιστώντας τους στη γη τους όταν ήρθε η ώρα του, και έτσι συνέχισε να μεγαλοποιεί τη δόξα του ονόματός του σε αυτούς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η δόξα του ονόματος του Θεού σε σχέση με την αποκατάσταση των Εβραίων στη γη της επαγγελίας περιλαμβάνει πολύ περισσότερα από την επιστροφή ενός ορισμένου ποσοστού των πρόσφατων γενεών στην περιοχή της Παλαιστίνης. Ωστόσο, αυτό είναι ένα σημαντικό κομμάτι στην εκπλήρωση των υποσχέσεων του. Αυτοί οι Εβραίοι που κατοικούν στη γη του Ισραήλ θα είναι από τους πρώτους που θα αρχίσουν να λαμβάνουν τις ευλογίες της υπεσχεμένης βασιλείας του Θεού. (Ματθ. 6:10) Αυτό θα γίνει τη στιγμή που ολόκληρη η γη θα βρίσκεται υπό τη δίκαιη διακυβέρνηση του Χριστού. (Εβρ. 1:1-3· 12:2) Επιπλέον, το έργο της αποκατάστασης θα συνεχιστεί ακόμη και για λογαριασμό όλων εκείνων που πέθαναν στις προηγούμενες γενιές.

Θα αποτύχουμε να εκτιμήσουμε την πλήρη σημασία των υποσχέσεων του Θεού αν παραβλέψουμε το αναστάσιμο χαρακτηριστικό του σχεδίου του στους αιώνες. Όπως είδαμε, οι Ισραηλίτες ξεριζώθηκαν από τις πολλές χώρες της Ευρώπης και αλλού στις οποίες κατοικούσαν, όπως ακριβώς μεγάλωσε τον αρχαίο λαό του Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία. Μέχρι στιγμής, όπως και τότε, ο λαός του έχει μπει απλώς σε μια κατάσταση «ερημιάς». Ωστόσο, ο μεγάλος στόχος του

Θεού είναι να τους φέρει στο δεσμό της Νέας Διαθήκης, σε εκπλήρωση των λόγων του Προφήτη Ιεζεκιήλ.

Αυτό θα ισχύει για όσους πέθαναν, καθώς και για όσους ζουν την εποχή που αρχίζει η Μεσσιανική βασιλεία. Η ανάσταση των Ισραηλιτών περιγράφεται ως η επαναφορά τους από την αιχμαλωσία, όχι απλώς από τη δουλεία σε άλλα έθνη, αλλά από την αιχμαλωσία του θανάτου. Σε σχέση με αυτό, ο Κύριος υπόσχεται περαιτέρω: «Και εγώ θέλω στήσει την διαθήκην μου προς σε, και θέλεις γνωρίσει έτι εγώ είμαι ο Κύριος.» — Ιεζ. 16:62

Για τους Ισραηλίτες που αποκαθίστανται εκείνη την εποχή, ο Θεός είπε: «Και θέλετε ενθυμηθή τας οδούς υμών τας πονηράς και τα έργα υμών τα μη αγαθά, και θέλετε αποστραφή αυτοί εαυτούς έμπροσθεν των οφθαλμών σας διά τας ανομίας σας και διά τα βδελύγματά σας.» (Ιεζ. 36:31) Αυτό θα ισχύει, όχι μόνο για τη ζωντανή τότε γενιά, αλλά και για εκείνους που, στη συνέχεια, θα αναστηθούν από τους νεκρούς.

Επιστρέφοντας πάλι στο κεφάλαιο 16 του Ιεζεκιήλ, διαβάζουμε: «Όταν φέρω οπίσω τους αιχμαλώτους αυτών, τους αιχμαλώτους Σοδόμων και των θυγατέρων αυτής και τους αιχμαλώτους της Σαμαρείας και των θυγατέρων αυτής, τότε θέλω επιστρέψει και τους αιχμαλώτους της αιχμαλωσίας σου μεταξύ αυτών· διά να βαστάξης την ατιμίαν σου και να καταισχύνησαι διά πάντα όσα έπραξας και να ήσαι παρηγορία εις αυτάς.» -εδάφια 53,54

ΟΛΟΙ ΑΜΑΡΤΗΣΑΝ

Οι Ισραηλίτες ως λαός ή έθνος, δεν ήταν ίσως ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο δίκαιοι από οποιαδήποτε άλλη φυλή ή έθνος. Ως μέλη της πεσμένης φυλής, «όλοι αμάρτησαν και στερήθηκαν τη δόξα του Θεού». (Ρωμ.

3:23) Από αυτήν και από άλλες απόψεις, ο Θεός ευχαρίστησε να χρησιμοποιήσει τους Εβραίους ως σύμβολο ολόκληρου του κόσμου της ανθρωπότητας, μεταξύ των οποίων μόνο λίγα άτομα —ένα εδώ και ένα εκεί— ήταν πλήρως πιστά στον Κύριο.

Η προφητεία του Ιεζεκιήλ 16:53-63 αποκαλύπτει ότι όταν οι Ισραηλίτες βγουν από την αιχμαλωσία του θανάτου, στην αρχή θα ντραπούν και θα μπερδευτούν. Ο προφήτης Δανιήλ αποκαλύπτει ότι αυτό θα συμβεί μετά τη μεγάλη περίοδο δυσκολιών με την οποία η παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου τελειώνει.

Μέσω του Δανιήλ, ο Κύριος είπε: «Και εν τω καιρώ εκείνω θέλει διασωθή ο λαός σου, πας όστις ευρεθή γεγραμμένος εν τω βιβλίω. Και πολλοί εκ των κοιμωμένων εν τω χώματι της γης θέλουσιν εξεγερθή, οι μεν εις αιώνιον ζωήν, οι δε εις ονειδισμόν και εις καταισχύνην αιώνιον. Και οι συνετοί θέλουσιν εκλάμψει ως η λαμπρότης του στερεώματος· και οι επιστρέφοντες πολλούς εις δικαιοσύνην ως οι αστέρες, εις τους αιώνας των αιώνων.» — Δαν. 12:1-3

Ο λαός του Δανιήλ, στον οποίο υποσχέθηκε η απελευθέρωση από τον θάνατο, είναι ο λαός του Θεού —το ανθρώπινο δημιούργημά του. Όλοι είναι «γεγραμμένοι στο βιβλίο» με την έννοια ότι τους εξασφαλίζεται η έγκαιρη αφύπνιση από τον ύπνο του θανάτου. Πολλοί από αυτούς θα ντροπιαστούν όπως επισημαίνει ο προφήτης. Ωστόσο, αυτό δεν θα είναι ατελείωτη ντροπή, διότι η λέξη που μεταφράζεται εδώ «αιώνιος» σημαίνει «αιώνια». Όταν η ντροπή των Ισραηλιτών έχει επιτύχει το σκοπό της να τους ταπεινώσει, θα φύγει από τη ζωή, όπως επίσης θα ισχύει για όλα τα έθνη και τους λαούς.

Η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ σχετικά με τη γη ήταν άνευ όρων. (Γέν. 12:7· 13:15) Ωστόσο, αργότερα έθεσε ως προϋπόθεση την υψηλή τιμή το να

είναι ο εκπρόσωπός του στη διδασκαλία και την ευλογία του κόσμου. Αυτή η προϋπόθεση ήταν η υπακοή στη διαθήκη των νομοθετημάτων και των νόμων που τους είχε δώσει. «Τώρα λοιπόν εάν τώνοντι υπακούσητε εις την φωνήν μου, και φυλάξητε την διαθήκην μου, θέλετε είσθαι εις εμέ ο εκλεκτός από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γή· και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. Ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ.» (Έξοδος 19:5,6) Στην αρχική περιγραφή αυτών των συνθηκών, δεν γίνεται καμία αναφορά ότι αργότερα επρόκειτο να αναπτυχθεί ένας πνευματικός σπόρος του Αβραάμ, βασισμένος επίσης στις συνθήκες πίστης και υπακοής όπως τις εξηγεί στην Καινή Διαθήκη από ο Απόστολος Παύλος. —Γαλ. 3:27-29

Καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων του παρελθόντος, πριν από την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού, πολλοί ήταν πιστοί στους Νόμους του Θεού, και έτσι τα προσόντα να είναι ειδικοί υπηρέτες του σύμφωνα με τους όρους που εκτίθενται στην Έξοδο 19:5,6. Πολλοί που προηγήθηκαν των Νόμων που δόθηκαν στον Ισραήλ ήταν ομοίως πιστοί στον Θεό. Όλα αυτά αποδείχθηκαν έτσι άξια αυτής της «καλύτερης ανάστασης» που περιγράφει ο Απόστολος Παύλος στους Εβραίους 11:35.

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Ξεκινώντας με τον Ιησού, και στη συνέχεια από την Ημέρα της Πεντηκοστής, άρχισε να αναπτύσσεται μια πνευματική τάξη υπό τους όρους της πίστης και της υπακοής. Ο πρώτος αυτής της κατηγορίας επιλέχθηκε αποκλειστικά από τον φυσικό σπόρο του Αβραάμ. Ωστόσο, λόγω της ανυπακοής του Ισραήλ, η πρόσκληση επεκτάθηκε στους Εθνικούς για να συμπληρώσουν τον

προκαθορισμένο αριθμό του πνευματικού σπέρματος. Κατά τη διάρκεια της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου όσοι από τον λαό του Κυρίου εκπλήρωσαν πιστά τις κατάλληλες προϋποθέσεις καθαγιασμού και συνεχίζουν να είναι υποταγμένοι στο θέλημα του Θεού, θα συμμετέχουν έτσι στο μελλοντικό έργο της ευλογίας τόσο του Ισραήλ όσο και ολόκληρου του κόσμου της ανθρωπότητας.

Ο Θεός, μέσω του Προφήτη Ησαΐα, μιλά συμβολικά για δύο τάξεις που θα βοηθήσουν την πεσμένη ανθρωπότητα στις οδούς της δικαιοσύνης υπό τη διοίκηση της βασιλείας του Χριστού. Λέγει, «Εν ταις εσχάταις ημέραις το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και υψωθή υπεράνω των βουνών και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρέει εις αυτό, και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού. Διότι εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ.» —Ησ. 2:2,3

ΔΥΟ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Στο τελευταίο μέρος αυτής της υπέροχης προφητείας, σημειώνουμε ότι ο Ησαΐας αναφέρει συγκεκριμένα δύο ξεχωριστές ομάδες, μια πνευματική και η άλλη γήινη, που θα εκτελέσουν το θέλημα του Θεού κατά τη βασιλεία του Χριστού, «διότι από τη Σιών θα βγει ο νόμος, και ο λόγος του ΚΥΡΙΟΥ από την Ιερουσαλήμ». Η Σιών αντιπροσωπεύει τη δοξασμένη πνευματική τάξη, με Κεφαλή τον Χριστό, ο οποίος θα λειτουργήσει ως Μεσίτης της Νέας Διαθήκης, στη διαχείριση της δικαιοσύνης στις υποθέσεις της ανθρωπότητας. Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής μιλά επίσης

για αυτήν την πιστή τάξη: «Και είδον, και ιδού Αρνίον ιστάμενον επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα του Πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών.» — Αποκάλ. 14:1

Οι επίγειοι εκπρόσωποι της βασιλείας του Χριστού θα συμμετάσχουν στη διανομή, όπως δηλώνει ο Ησαΐας, «του λόγου του Κυρίου από την Ιερουσαλήμ». Αυτοί οι άξιοι της παλιάς εποχής ζούσαν πριν από τον καιρό της επίγειας διακονίας του Κυρίου μας, και ο Απόστολος Παύλος εξηγεί: «Και ούτοι πάντες αν και έλαβον καλήν μαρτυρίαν διά της πίστεως, δεν απήλαυσαν την επαγγελίαν, διότι ο Θεός προέβλεψε καλύτερόν τι περί ημών, διά να μη λάβωσι την τελειότητα χωρίς ημών.» — Ματθ. 11:11• Εβρ. 11:39,40

Κάτω από αυτές τις δύο πιστές ομάδες—την πνευματική τάξη και την επίγεια τάξη—η υπόλοιπη ανθρωπότητα θα μάθει να γνωρίζει, να αγαπά και να υπηρετεί τον Κύριο. Τι ένδοξη προοπτική για τη φτωχή δημιουργία τη στενάζουσα της παρούσας εποχής. Ας χαρούμε για τις προηγούμενες και τις παρούσες σχέσεις του Θεού με τον λαό του, τον Ισραήλ, και ας συνειδητοποιήσουμε ότι οι εμπειρίες τους είναι απλώς μια πρόγευση του τελικού σχεδίου του Θεού για να αποκαταστήσει και να ευλογήσει όλη την ανθρωπότητα, Εβραίους και Εθνικούς αντίστοιχα. «Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσιν· Ελθέ. Και όστις ακούει, ας είπη. Ελθέ. Και όστις διψά, ας έλθη, και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρεάν το ύδωρ της ζωής.» — Αποκ. 22:17 ■